

PRÍPAD VYSTRESOVANEJ OVCE

Ovečka žila v košiari už len so starým baranom. Odchovali toľko detí, čo by pol lúky zabralo. Rozutekali sa po svete, nuž na starobu ostali sami. Ovečke už pamäť toľko neslúžila, sem-tam čosi zabudla, poplietla, ba čo viac, dokázala sa vystresovať pre každú maličkosť.

„Ovečka, nieže zase čosi vyvedieš. Nechávam ťa tu samu len do zajtrajšieho dňa. Všetko som ti pripravil. V jednom prútenom koši máš trávu, v druhom všakové rastlinky a v tom treťom prekvapenie. Do toho nazri ako do posledného,“ poučal ju baran, keď sa chystal ísť za bačom, aby mu ostrihal srst' a z ovčieho rúna vyhotovil prikrývky, ktoré zabíjajú baktérie a zmierňujú bolesti.

„Nič sa neboj, bé,“ nepresvedčivo odvetila ovečka, lebo už teraz bola vystresovaná, že má doma zostať sama.

„Kľúčik si zaves na šnútku alebo si ho strč do vrečka prešivaného kabátika, dobre, moja?“ starostlivo jej radil baran, lebo bol dobrák od kosti a svoju ovečku ľúbil aj po rokoch. „Ak by ti bolo dlho a chcela by si sa prejsť, poriadne zamkni.“

„Bé, bé, už ma toľko nesekíruj, baran, viem, čo mám robiť,“ dotknuto odvrkla ovečka, a keď sa za baranom zatvorili dvere, ľahla si a zaspala.

